

დანიელის წიგნი — ნომერი სამოცდაოთხი

წინასწარმეტყველების გამოცხადება: 2001 წლის 11 სექტემბრის
დაკავშირება ბექდვის დროსთან, გვიან წვიმასთან და ქრისტეს საბოლოო
მსახურებასთან

Jeff Pippenger
2024-01-28

ბოლო დროს გამოქვეყნებულ სტატიებში ჩვენ მივმართავდით წინასწარმეტყველების
სულის რამდენიმე ამონარიდს, რომლებიც განსაზღვრავენ დროის პერიოდს 2001 წლის
11 სექტემბრიდან იმ დრომდე, როდესაც მიხაელი აღდგება და ადამიანთა მადლის ჟამი
დაიხურება. ამ დროის განმავლობაში არსებობს რამდენიმე წინასწარმეტყველური
ილუსტრაცია, რომლებიც გამოავლენენ ქრისტეს საბოლოო მსახურებას უწმინდეს
ადგილას.

ქრისტეს საქმე საწმიდარში წარმოდგენილია დანიელის მერვე თავის ულაის მდინარის
ხილვაში, და დის უაითმა გვამცნო, რომ ულაის მდინარის ხილვა ახლა აღსრულების
პროცესშია. ზეციურ საწმიდარში აღსრულებული საბოლოო საქმე, რომელიც ახლა
აღსრულების პროცესშია, წარმოდგენილია მრავალგვარი წინასწარმეტყველური
ტერმინით. იგი წარმოდგენილია, სხვა წინასწარმეტყველურ წარმოდგენათა შორის,
როგორც ბექდვის ჟამი, გვიანი წვიმა, ხსნის დამასრულებელი საქმე და ტაძრის
განწმენდა. მნიშვნელოვანია ამ ტერმინების ერთად მოტანა და მათი სწორ ისტორიულ
გარემოში მოთავსება.

„იმ დროს, როცა ხსნის საქმე დასასრულს მიუახლოვდება, დედამიწაზე გასაჭირი
მოაწვება, და ერები განრისხდებიან, თუმცა შეზღუდულნი იქნებიან, რათა მესამე
ანგელოზის საქმეს ხელი არ შეუშალონ. იმ დროს მოვა „გვიანი წვიმა“, ანუ
განახლება უფლის თანდასწრებიდან, რათა ძალა მისცეს მესამე ანგელოზის ძლიერ
ხმას და წმიდანნი მოამზადოს, რომ იდგნენ იმ ჟამს, როცა შვიდი უკანასკნელი
წყლული გადმოიღვრება.“ Early Writings, 85.

„მესამე ანგელოზის საქმე“ აგრეთვე არის „ხსნის საქმე“, რომელიც „წმიდებს ამზადებს
იმისათვის, რომ იდგნენ იმ დროს, როდესაც შვიდი უკანასკნელი წყლული
გადმოიღვრება.“

და განრისხდნენ წარმართნი, და მოვიდა შენი რისხვა, და ჟამი მკვდართა, რათა
განიკითხოთ, და რათა მისცე საზღაური შენს მსახურთ, წინასწარმეტყველთ, და
წმიდებს, და მათ, რომელთაც ეშინიათ შენი სახელისა, მცირეთა და დიდთა; და
მოსპო ისინი, რომელნიც სპობენ ქვეყანას. გამოცხადება 11:18.

ხალხები რისხვდებიან მადლის დროის დახურვამდე (რაც არის დრო, როდესაც ღვთის
რისხვა იღვრება), თუმცა, როდესაც ხალხები რისხვდებიან, ისინი ამავე დროს
„შეკავებულნი“ არიან. ის „დრო“, როდესაც ხალხები რისხვდებიან, მიუთითებს ხსნის
დამხურავი საქმის დასაწყისზე, ხოლო ხსნის დამხურავი საქმე არის ღვთის ხალხის

დაბეჭდვა.

„ღმერთის ჭეშმარიტი ხალხი, რომელთაც გულში უდევთ უფლის საქმის სული და სულთა ხსნა, ყოველთვის ცოდვას შეხედავენ მის ნამდვილ, ცოდვილ ხასიათში. ისინი მუდამ იქნებიან იმ მხარეზე, სადაც ღვთის ხალხს ადვილად შემოსეული ცოდვების მიმართ ერთგული და პირდაპირი მოქცევაა. განსაკუთრებით ეკლესიისათვის დასკვნით საქმეში, იმ ბეჭდვის ჟამს, როცა ას ორმოცდაოთხი ათასი უნდა წარდგეს ღვთის ტახტის წინაშე უმწიკვლოდ, ისინი ყველაზე ღრმად შეიგრძნობენ ღმერთის სახელის მატარებელი ხალხის უსამართლობებს. ეს ძლიერად არის წარმოჩენილი წინასწარმეტყველის სახით ნაჩვენებ უკანასკნელ საქმეში, იმ კაცთა სახით, რომელთაგან თითოეულს ხელში საკლავი იარაღი უჭირავს. ერთი კაცი მათ შორის იყო სელით შემოსილი და გვერდით მწიგნობრის სამელნე ეკიდა. ‘და უთხრა მას უფალმა: გაიარე ქალაქის შუაგულში, იერუსალიმის შუაგულში, და დაადე ნიშანი იმ კაცთა შუბლზე, რომელნიც ოხრავენ და ტირიან ყველა იმ სისაძაგლის გამო, რაც მის შუაგულში ხდება.’“ მოწმობანი, ტომი 3, 266.

ერებს შეკავებული ჰყავთ, რათა არ შეაფერხონ ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვა. გამოცხადების მეშვიდე თავში ის განრისხებული ერები, რომლებიც შეკავებულნი არიან, წარმოდგენილნი არიან როგორც ოთხი ქარი, რომლებიც იმავე დროის მონაკვეთში არიან შეკავებულნი, და ეს დრო განსაკუთრებულად არის განსაზღვრული როგორც დროის მონაკვეთი.

„სატანა ახლა ამ დაბეჭდვის ჟამს ყოველგვარ ხერხს იყენებს, რათა ღვთის ხალხის გონება ააცდინოს ახლანდელ ჭეშმარიტებას და შეარყიოს ისინი. მე ვიხილე საფარველი, რომელსაც ღმერთი თავის ხალხზე ავლებდა, რათა დაეცვა ისინი გასაჭირის ჟამს; და ყოველი სული, რომელიც ჭეშმარიტებაში მტკიცედ იყო განმტკიცებული და გულით წმინდა იყო, ყოვლადძლიერის საფარველით უნდა დაფარულიყო.

„სატანამ ეს იცოდა და იგი მოქმედებდა ძლიერად ძალით, რათა, რამდენადაც კი შესაძლებელი იყო, შეძლებისდაგვარად მრავალი ადამიანის გონება ჭეშმარიტების მიმართ მერყევ და დაუმკვიდრებელ მდგომარეობაში დაეტოვებინა. ...“

„ვიხილე, რომ სატანა ამ გზებით მოქმედებდა, რათა გაეფანტა, ეცდუნებინა და განერიდებინა ღვთის ხალხი სწორედ ახლა, ამ დაბეჭდვის ჟამს. ვიხილე ზოგნი, რომლებიც მტკიცედ არ იდგნენ აწმყო ჭეშმარიტებისთვის. მათი მუხლები ცახცახებდა და მათი ფეხები სრიალებდა, რადგან ისინი მყარად არ იყვნენ დაფუძნებულნი ჭეშმარიტებაზე, და ყოვლადძლიერი ღმერთის საფარველი ვერ გადაეფარებოდათ მათ, ვიდრე ამგვარად ცახცახებდნენ.“

„სატანა ყოველგვარ ხერხს ხმარობდა, რათა ისინი იქვე დაეყოვნებინა, სადაც იყვნენ, ვიდრე დაბეჭდვა ჩაივლიდა, ვიდრე ეს საფარველი ღვთის ხალხს გადაეფარებოდა, და ისინი შვიდ უკანასკნელ წელულში ღვთის მხურვალე რისხვისაგან თავშესაფრის გარეშე დარჩებოდნენ. ღმერთმა უკვე დაიწყო ამ საფარველის გადაფარება თავის ხალხზე, და მალე იგი გადაეფარება ყველას, ვისაც ჟლეტის დღეს თავშესაფარი

უნდა ჰქონდეს. ღმერთი თავისი ხალხისათვის ძალით იმოქმედებს; და სატანასაც მიეცემა მოქმედების ნება.“ Early Writings, 43, 44.

დაორმა უაითმა ეს სიტყვები 1851 წელს დაწერა, ხუთი წლით ადრე, ვიდრე ღვთის ერი ლაოდისკიურ მდგომარეობაში შევიდოდა და „შვიდი დროის“ გაზრდილი ნათლის უარყოფით დაბეჭდვის პროცესი დააყოვნებდა. ეს ნათელი გაზრდიდა და დაასრულებდა ღვთის საქმეს, რათა შვიდი უკანასკნელი წყლულის წინასწარ დაეფარა თავისი ერი. ამის ნაცვლად, ღვთის ერი აუჯანყდა და მიესაჯა ლაოდისკის უდაბნოში ხეტიალი, როგორც ამას წინასახეობრივად გამოხატავდა ძველი ისრაელის აჯანყება და უდაბნოში ხეტიალი. ძველი ისრაელის ამბოხებულთაგან რამდენი შევიდა აღთქმულ ქვეყანაში? ბიბლიის რომელი ადგილი, ან წინასწარმეტყველების სული, მიუთითებს რომელიმე ლაოდისკიელზე, რომელიც გადარჩება? პასუხია: „არც ერთი!“ რადგან ლაოდისკიელი ისეთივე დაღუპულია, როგორც ძველი ისრაელის ისინი, ვინც უდაბნოში დაიხოცა.

ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვა დროის მონაკვეთია, და იგი იწყება მაშინ, როცა ოთხი ანგელოზი ოთხ ქარს აკავენ, რაც ასევე ის დროა, როდესაც ერების რისხვა აღიძვრება, თუმცა შეკავებულია. დაბეჭდვის დროს ღმერთი ამზადებს თავის ხალხს, რათა მათ შეძლონ დგომა შვიდი უკანასკნელი წყლულის ჟამს, და ეს მომზადება წარმოდგენილია, როგორც თავის ხალხზე „საფარველის“ გადაფარება; იგი ასევე წარმოდგენილია, როგორც ხსნის საქმის დასრულება და მესამე ანგელოზის საქმის დასრულება. მომზადება, რომელიც ყველა ამ სახისმეტყველური გამოსახულებით არის წარმოდგენილი, ეფუძნება „აწმყო ჭეშმარიტების“ მიღებას.

ისინი, ვინც „მტკიცედ არ დადგებიან აწმყო ჭეშმარიტებისთვის,“ არიან ისინი, ვინც „მერყეობდნენ,“ რადგან მათი გონება „აწმყო ჭეშმარიტებაზე“ არ იყო მიპყრობილი. იგი წერს, რომ „ვიხილე ზოგნი, რომელნიც აწმყო ჭეშმარიტებისთვის მტკიცედ არ იდგნენ. მათი მუხლები ცახცახებდა და მათი ფეხები სრიალებდა, რადგან ისინი ჭეშმარიტებაზე მყარად არ იყვნენ დაფუძნებულნი, და ყოვლადძლიერი ღმერთის საფარველი ვერ გადაიფარებოდა მათზე, ვიდრე ისინი ამგვარად ცახცახებდნენ.“

„აწმყო ჭეშმარიტება“ არის ის, რაც უზრუნველყოფს „საფარველს“, და „საფარველი“ აგრეთვე წარმოდგენილია როგორც „ღვთის ბეჭედი“. „ღვთის ბეჭედი“ წინასწარ იყო ნიშნულით გამოხატული იმ სისხლით, რომელიც ებრაელთა კარებს ფარავდა და რომელმაც დამღუპველ ანგელოზს საშუალება მისცა, გვერდი აეგლო იმ სახლებისთვის, რომელთა კარი სისხლით იყო „დაფარული“. „საფარველი“ არის „დაბეჭდვა“, ხოლო „დაბეჭდვა“ აღსრულდება „აწმყო ჭეშმარიტებით“.

განწმიდენ ისინი შენი ჭეშმარიტებით; შენი სიტყვა არის ჭეშმარიტება. იოანე 17:17.

ყოველ რეფორმაციულ მოძრაობას თავისი განსაკუთრებული თემა ჰქონდა, ხოლო ას ორმოცდაოთხი ათასის რეფორმაციული მოძრაობის თემაა „მესამე ვაის ისლამი“. უკანასკნელ დღეებში „აწმყო ჭეშმარიტება“ არის მესამე ვაის ისლამი.

„წერილები განუწყვეტლივ ეხსნება ღვთის ხალხს. ყოველთვის არსებობდა და ყოველთვის იარსებებს ჭეშმარიტება, რომელიც განსაკუთრებულად მისადაგებულია თითოეულ თაობას.“ Review and Herald, June 29, 1886.

ეს არის ახლანდელი ჭეშმარიტების „ცნობა“, რომელიც უკანასკნელ დღეებში ღმერთის ხალხს ბეჭედს ასვამს, და დაბეჭდვის დრო წარმოიჩენილია, როგორც იწყება მაშინ, როცა ოთხი ქარი შეკავებულია. ერები განრისხდნენ 2001 წლის 11 სექტემბერს, და იმ მომენტში ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვა დაიწყო, რადგან უკანასკნელი წვიმა, რომელიც „ცნობა“, დაიწყო გახსნა.

„იოანეს წინაშე გაიხსნა ეკლესიის გამოცდილებასთან დაკავშირებული ღრმა და ძლიერ აღმძვრელი მნიშვნელობის სცენები. მან იხილა ღვთის ხალხის მდგომარეობა, საფრთხეები, ბრძოლები და საბოლოო ხსნა. იგი აღრიცხავს იმ უკანასკნელ უწყებებს, რომლებმაც უნდა დაამწიფონ მიწის სამკალი, ან როგორც ძნები ზეციური საუნჯისთვის, ან როგორც ფიჩხის კონები განადგურების ცეცხლისათვის. მას განეცხადა უაღრესად მნიშვნელოვანი თემები, განსაკუთრებით უკანასკნელი ეკლესიისათვის, რათა მათ, ვინც ცდომილებიდან ჭეშმარიტებისკენ მოიქცევიან, მიეღოთ დარიგება იმ საფრთხეებსა და ბრძოლებზე, რომლებიც მათ წინ ელის. არავის სჭირდება დარჩეს სიბნელეში იმის შესახებ, რაც დედამიწას მოეღოს.“ The Great Controversy, 341.

როცა ხალხები განრისხდნენ, ისინი ერთდროულად შეკავებულნი იყვნენ, და დაიწყო „გვიანდელი წვიმის“ ცვენა; ხოლო გვიანდელი წვიმა არის „ამჟამინდელი ჭეშმარიტების“ უწყება, რომელიც ღმერთის ხალხს ბეჭედს ადებს.

„ბეთელ-ქრიქში საქმე იმავე წესრიგისაა. სანატორიუმის ხელმძღვანელებმა ურწმუნონი შეურიეს საქმეს და მეტ-ნაკლებად თავიანთ თათბირებში დაუშვეს ისინი, მაგრამ ეს ჰგავს საქმეს დახუჭული თვალებით მოჰკიდონ ხელი. მათ აკლიათ გამჭირაობა, რათა დაინახონ, რა შეიძლება ნებისმიერ დროს დაგვატყდეს თავს. არსებობს სასოწარკვეთის, ომისა და სისხლისღვრის სული, და ეს სული დროის საბოლოო აღსასრულამდე უფრო და უფრო გაძლიერდება. როგორც კი ღვთის ერი შუბლებზე დაიბეჭდება — ეს არ არის რაიმე ისეთი ბეჭედი ან ნიშანი, რომელიც ხილული შეიძლება იყოს, არამედ ჭეშმარიტებაში დამკვიდრება, როგორც გონებრივად, ისე სულიერად, ისე რომ ვეღარ შეირყნენ — როგორც კი ღვთის ერი დაიბეჭდება და შერყევითვის განმზადდება, ეს მოვა. სინამდვილეში, უკვე დაწყებულია. ღვთის სამართალი უკვე ქვეყანაზეა, რათა გაგვაფრთხილოს, რომ ვიცოდეთ, რა მოდის.“ Manuscript Releases, ტომი 10, 252.

„დაბეჭდვა“ არის „ჭეშმარიტებაში დამკვიდრება“. დაბეჭდვის დროის კონტექსტში იგი წერს: „არსებობს სასოწარკვეთილების, ომისა და სისხლისღვრის სული, და ეს სული გაიზრდება თვით დროის დასასრულის სრულიად ახლო ჟამამდე.“ როდესაც ერები განრისხდებიან, ისინი შეკავებულნი იქნებიან, მაგრამ „ომი და სისხლისღვრა“, ოთხი ქარის სახით წარმოდგენილი, „გაიზრდება თვით დროის დასასრულის სრულიად ახლო ჟამამდე.“ მესამე ვაიის ისლამი თანდათანობით ამწვავებს თავის ომს თვით დროის დასასრულის სრულიად ახლო ჟამამდე, და ისლამის, როგორც ას

ორმოცდაოთხი ათასის რეფორმაციაში „თემის“, წინასწარმეტყველური გაგება იმავე დროის პერიოდში თანადროულად იზრდება. ისლამის მიერ განხორციელებული თანდათანობითი გამწვავება პარალელურად მიმდინარეობს გვიანი წვიმის გარდამოსვლასთან დროის სწორედ იმავე პერიოდში, რადგან გვიანი წვიმა არის „შეტყობინება“.

„მთელი დედამიწის უფლის წინაშე მდგომ ცხებულებს აქვთ ის მდგომარეობა, რომელიც ოდესღაც სატანას მიეცა, როგორც მფარველ ქერუბიმს. მისი ტახტის გარშემო მყოფი წმიდა არსებების მეშვეობით უფალი ინარჩუნებს უწყვეტ კავშირს დედამიწის მკვიდრებთან. ოქროს ზეთი წარმოადგენს იმ მადლს, რომლითაც ღმერთი მორწმუნეთა ლამპრებს ამარაგებს, რათა ისინი არ აციმციმდნენ და არ ჩაქრნენ. რომ არა ეს წმიდა ზეთი, რომელიც ზეციდან იღვრება ღვთის სულის უწყებებში, ბოროტების ძალებს სრული კონტროლი ექნებოდათ ადამიანებზე.“

„ღმერთი შეურაცხიყოფა, როდესაც ჩვენ არ ვიღებთ იმ უწყებებს, რომელთაც იგი გვიგზავნის. ამრიგად, ჩვენ უარყოფთ იმ ოქროს ზეთს, რომელსაც იგი ჩვენს სულებში ჩაღვრიდა, რათა იგი გადაცემულიყო მათთვის, ვინც სიბნელეში არიან. როდესაც გაისმება მოწოდება: „აჰა, სიძე მოდის; გამოდით მის შესახვედრად,“ ისინი, რომელთაც წმიდა ზეთი არ მიუღიათ, რომელთაც ქრისტეს მადლი თავიანთ გულებში არ შეუნახავთ, გონიერების არმქონე ქალწულთა მსგავსად აღმოაჩენენ, რომ თავიანთი უფლის შესახვედრად მზად არ არიან. მათ არ გააჩნიათ საკუთარ თავში ძალა, რომ ზეთი მოიპოვონ, და მათი სიცოცხლე დაღუპულია. მაგრამ თუ ღმერთის წმიდა სულს ვითხოვთ, თუ მოსეს მსგავსად ვევედრებით: „მიჩვენე მე შენი დიდება,“ ღვთის სიყვარული ჩვენს გულებში უხვად გადმოიღვრება. ოქროს მილებით ოქროს ზეთი გადმოგვცემდა ჩვენ. „არც ძალით და არც სიმტკიცით, არამედ ჩემი სულით, ამბობს ცაბაოთ უფალი.“ სიმართლის მზის ნათელი სხივების მიღებით, ღვთის შვილები ანათებენ, როგორც ნათელნი ქვეყნიერებაში.“ Review and Herald, July 20, 1897.

გვიანი წვიმა იწყებს „ცვრევას“ და საბოლოოდ სრულ გადმოღვრამდე ძლიერდება. გვიანი წვიმის „ცვრევა“ გაიგივებულია იმასთან, რომ წვიმა „ზომით“ ეძლევათ, ხოლო სრული გადმოღვრა არის მაშინ, როცა იგი იღვრება „უზომოდ“. და უაიტი ნათლად მიუთითებს იმ დროზე, როდესაც გვიანი წვიმა მოდის, ზოგი მას იღებს, ზოგი კი — არა. იმ დროს წვიმა „ზომით“ ეძლევათ, ანუ იგი „იცვრება“.

ზოგი ადამიანი მიხვდება, რომ რაღაც ხდება, მაგრამ ეს მხოლოდ შეაშინებს მათ.

„ეკლესიებში უნდა იყოს ღვთის ძალის საოცარი გამოვლინება, მაგრამ იგი არ იმოქმედებს მათზე, რომელთაც არ დაუშვებლობიათ თავი უფლის წინაშე და არ გაუღიათ თავიანთი გულის კარი აღსარებითა და მონანიებით. იმ ძალის გამოვლინებაში, რომელიც ღვთის დიდებით ანათებს დედამიწას, ისინი დაინახავენ მხოლოდ იმას, რაც თავიანთ სიბრძნეში სახიფათოდ მიაჩნიათ, რაღაცას, რაც მათ შიშებს აღძრავს, და ისინი განიმტკიცებენ თავს, რათა წინააღმდეგობა გაუწიონ მას. რადგან უფალი არ მოქმედებს მათი მოლოდინებისა და წარმოდგენების შესაბამისად, ისინი შეეწინააღმდეგებიან ამ საქმეს. „რატომ,“ ამბობენ ისინი, „არ

უნდა ვიცნობდეთ ღვთის სულს, როცა ამ საქმეში ამდენი წელია ვართ?“ რადგან არ გამოეხმაურნენ ღვთის უწყებათა გაფრთხილებებსა და მუდარებს, არამედ ჯიუტად ამბობდნენ: „მდიდარი ვარ, გამდიდრებული ვარ ქონებით და არაფერი მჭირდება.““
Maranatha, 219

„ბევრმა მნიშვნელოვანწილად ვერ მიიღო ადრეული წვიმა. მათ არ მიუღიათ ყველა ის კურთხევა, რომელიც ღმერთმა ამგვარად მოუმზადა მათთვის. ისინი მოელიან, რომ ეს დანაკლისი მოგვიანო წვიმით შეივსება. როდესაც მადლის უმდიდრესი სიუხვე მოეფინება, განიზრახავენ, გახსნან თავიანთი გულები მის მისაღებად. ისინი შემადრწუნებელ შეცდომას უშვებენ. საქმე, რომელიც ღმერთმა ადამიანის გულში დაიწყო თავისი ნათლისა და ცოდნის მიცემით, განუწყვეტლივ უნდა წინ მიდიოდეს. ყოველმა ადამიანმა უნდა შეიცნოს საკუთარი საჭიროება. გული უნდა დაიცალოს ყოველი შებილწვისაგან და განიწმინდოს სულის დამკვიდრებისთვის. სწორედ ცოდვის აღიარებითა და მიტოვებით, მხურვალე ღოცვითა და საკუთარი თავის ღვთისთვის მიძღვნით მოემზადნენ პირველი მოწაფეები სულიწმიდის გადმოღვრისთვის ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულზე. იგივე საქმე ახლაც უნდა შესრულდეს, ოღონდ უფრო დიდი ზომით. მაშინ ადამიანს მხოლოდ კურთხევის თხოვნა და უფლის მოლოდინი ევალებოდა, რათა მასთან დაკავშირებით საქმე სრულყო. ეს ღმერთია, რომელმაც საქმე დაიწყო, და იგი დაასრულებს კიდევ თავის საქმეს, სრულყოფილს გახდის ადამიანს იესო ქრისტეში. მაგრამ არ უნდა იყოს უგულებელყოფილი ის მადლი, რომელიც ადრეული წვიმითაა წარმოდგენილი. მხოლოდ ისინი, ვინც ერთგულად მიჰყვებიან უკვე მიღებულ ნათელს, მიიღებენ უფრო დიდ ნათელს. თუ ჩვენ ყოველდღიურად არ ვიწვეთ წინ მოქმედი ქრისტიანული სათნოებების გამოვლენაში, ვერ შევიცნობთ სულიწმიდის გამოვლინებებს მოგვიანო წვიმაში. შესაძლოა იგი ჩვენს ირგვლივ არსებულ გულებზე ეცემოდეს, მაგრამ ჩვენ მას ვერც გავარჩევთ და ვერც მივიღებთ.“
მოწმობანი მსახურთათვის, 506, 507.

ამ მონაკვეთში იგი მიუთითებს, რომ არსებობს დრო, როდესაც „მადლის უმდიდრესი სიუხვე მოეწიება“, რითაც აღნიშნავს იმ დროს, როდესაც გვიანი წვიმა უშეზღუდავად გადმოიღვრება. ამ ფაქტთან კავშირში იგი მიუთითებს, რომ უფრო დიდ ნათელს მხოლოდ ისინი მიიღებენ, რომლებიც იმ ნათლის შესაბამისად ცხოვრობენ, რომელიც უკვე აქვთ. ამ პრინციპში ნათლად ჩანს, რომ ნათელი (რომელიც აწმყო ჭეშმარიტებაა) თანდათანობით იზრდება. ბოლო წინადადებაში იგი მიუთითებს დროზე, როდესაც გვიანი წვიმა მოდის, და ზოგი მას სცნობს და იღებს, ზოგიც — არა. თუ არ ცნობ გზავნილს, რომელიც გვიანი წვიმაა, მას ვერ მიიღებ.

„ჩვენ არ უნდა დაველოდოთ გვიან წვიმას. იგი მოვა ყველა მათგანზე, ვინც შეიცნობს და მიიღებს მადლის ნამსა და წვიმებს, რომლებიც ჩვენზე მოეფინება. როდესაც შევკრებთ ნათლის ნატეხებს, როდესაც დავაფასებთ ღვთის უტყუარ წყალობებს, რომელსაც უყვარს, რომ მას ვენდობოდეთ, მაშინ ყოველი ალტყმა აღსრულდება. [ესაია 61:11 quoted.] მთელი დედამიწა უნდა აღივსოს ღვთის დიდებით.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 984.

იმ დროს, როდესაც განრისხებული ერები შეკავებულნი არიან, გვიანი წვიმა იწყებს „გაზომვას“. როდესაც „მადლის უმდიდრესი სიუხვე მოენიჭება“, ეს მიუთითებს იმ დროს, როცა გვიანი წვიმა საზომის გარეშე იღვრება.

იმ ჟამს, როდესაც ერებიც განრისხებულნი არიან, თუმცა შეკავებულნი, გვიანი წვიმა იწყებს ცვენას, მაგრამ იგი „გაზომილია“, რადგან იმ დროს ეკლესია შერეულია ხორბლითა და ღვარძლით. სწორედ ეს წვიმა მოიყვანს როგორც ხორბალს, ისე ღვარძლს სიმწიფემდე, და გვიანი წვიმა არის დღევანდელი ჭეშმარიტების უწყება, რომელიც ან შეიცნობა და მიიღება, ან არა. ყველა ეს წინასწარმეტყველური ცნება ნათლად არის განსაზღვრული წმინდა წერილებში. 2001 წლის 11 სექტემბერს გვიანმა წვიმამ დაიწყო „შესხურება“ და იგი თანდათანობით ძლიერდება, ვიდრე შუაღამის მახილის უწყება მოვა და გონიერი და უგუნური ქალწულები სამუდამოდ განიყოფიან.

მაშინ ბრძენნი აღიმადლებიან, ვითარცა დროშა, რათა მოუწოდონ ღვთის სხვა ფარას ბაბილონიდან გამოსვლას; შემდეგ გვიანი წვიმა უხვად, საზღვრის გარეშე გადმოიღვრება და კვლავაც იღვრება მანამ, ვიდრე მიხაელი აღდგება და ადამიანთა გამოცდის ჟამი დაიხურება.

„ვიხილე, რომ ოთხი ანგელოზი დაიჭერდა ოთხ ქარს, ვიდრე იესოს საქმე დასრულდებოდა საწმიდარში, და შემდეგ მოვიდოდა შვიდი უკანასკნელი წყლული.“ Early Writings, 36.

ოთხი ქარის შეკავება წარმოადგენს ღმერთის განგებითს მმართველობას იმ მზარდ სასჯელებზე, რომელთა აღსრულებასაც იგი უკანასკნელ დღეებში დაუშვებს. ოთხი ანგელოზი აკავებს ოთხ ქარს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის ჟამის განმავლობაში, მაგრამ ამ დროის მონაკვეთში არის „სასოწარკვეთის, ომისა და სისხლისღვრის სული, და ეს სული გაძლიერდება.“ როცა ღმერთის შვილთაგან უკანასკნელიც დაიბეჭდება, მიქაელი აღდგება, ოთხი ქარი სრულად გათავისუფლდება და შვიდი უკანასკნელი წყლული მოვა.

გამოცხადების მეთერთმეტე თავში მოხსენიებულ „დიდი მიწისძვრის ჟამს“, დანიელის მეცხრე თავში მოხსენიებულ „ძნელბედობის ჟამში“, როცა ქუჩა და ზღუდე დასრულებულია, დგება დრო, როცა „ხალხები განრისხდებიან“. იმ დროის პერიოდში გვიანი წვიმა „ზომით“ გადმოიღვრება. ესაია განსაზღვრავს იმ ჟამს, როცა გვიანი წვიმა იზომება, და ამ ჟამს იგი აღნიშნავს როგორც „აღმოსავლეთის ქარის დღეს“. „აღმოსავლეთის ქარის დღე“ იყო 2001 წლის 11 სექტემბერი.

ჩვენ განვაგრძობთ უკანასკნელი წვიმის „გაზომვის“ განხილვას მომდევნო სტატიაში, მაგრამ უნდა გვახსოვდეს, რომ მილერის სიზმრის ძვირფასი ქვა, რომელიც აბაკუმის წმინდა დაფებზე ისლამის სამ „ვაი“-დ არის წარმოდგენილი, უკანასკნელ დღეებში ათეზის უფრო კაშკაშად უნდა ბრწყინავდეს, ვიდრე მაშინ, როცა იგი პირველად შეკრიბა მილერმა.

„ერთხელ, როდესაც ნიუ-იორკში ვიმყოფებოდი, ღამის ჟამს მოწოდებული ვიყავი მეხილა შენობები, რომლებიც სართულ-სართულად აღიმართებოდა ზეცისკენ. ეს

შენობები გამოცხადებული იყო ცეცხლგამძლე, და ისინი შენდებოდა თავიანთი მფლობელებისა და მშენებლების განსადიდებლად. უფრო მაღლა და კიდევ უფრო მაღლა აღიმართებოდა ეს შენობები, და მათში გამოყენებული იყო უძვირფასესი მასალა. ისინი, ვისაც ეს შენობები ეკუთვნოდათ, საკუთარ თავს არ ეკითხებოდნენ: 'როგორ შეგვიძლია საუკეთესოდ განვადიდოთ ღმერთი?' უფალი მათ ფიქრებში არ იყო.“

„ვიფიქრე: ‘ოჰ, ნეტავ მათ, ვინც ამგვარად აბანდებს თავის სახსრებს, შეეძლოთ თავიანთი გზის დანახვა ისე, როგორც ღმერთი ხედავს მას! ისინი აღმართავენ დიდებულ შენობებს, მაგრამ რაოდენ უგუნურია სამყაროს მბრძანებლის თვალში მათი დაგეგმვა და განზრახვათა შეთხზვა. ისინი მთელი გულისა და გონების ძალით არ იკვლევენ, თუ როგორ ადიდონ ღმერთი. მათ თვალთახედვიდან დაკარგული აქვთ ეს — ადამიანის პირველი მოვალეობა.’“

როგორც ეს დიდებული ნაგებობები აღმოცენდებოდა, მათი მფლობელები ქედმაღლური ამპარტავნებით ხარობდნენ, რომ ჰქონდათ ფული, რათა იგი გამოეყენებინათ საკუთარი თავის დაკმაყოფილებისთვის და მეზობლების შურის აღსადრავად. იმ ფულის დიდი ნაწილი, რომელიც მათ ასე დააბანდეს, მოპოვებული იყო გამოძალვით, ღარიბთა შევიწროებითა და დაჩაგვრით. მათ დაავიწყდათ, რომ ზეცაში ყოველი საქმიანი გარიგების ანგარიში ინახება; ყოველი უსამართლო შეთანხმება, ყოველი თაღლითური საქმე იქ არის აღრიცხული. დადგება დრო, როდესაც თავიანთი თაღლითობითა და კადნიერებით ადამიანები იმ ზღვრამდე მივლენ, რომლის გადალახვის ნებასაც უფალი აღარ მისცემს, და შეიტყობენ, რომ იეჰოვას სულგრძელებას საზღვარი აქვს.

„შემდეგ ჩემს წინ წარმოჩნდა ხანძრის განგაშის სცენა. ადამიანები შეჰყურებდნენ მაღალ და, ვითომც, ცეცხლგამძლე შენობებს და ამბობდნენ: ‘ისინი სრულიად უსაფრთხოდ არიან.’ მაგრამ ეს შენობები დაიწვა, თითქოს ფისისაგან ყოფილიყოს გაკეთებული. სახანძრო მანქანებს ვერაფერი შეეძლოთ განადგურების შესაჩერებლად. მეხანძრეებმა ვერ შეძლეს მანქანების ამოქმედება.“

„მითითებული მაქვს, რომ როდესაც უფლის ჟამი დადგება, თუ ამაყი, პატივმოყვარე ადამიანების გულებში არავითარი ცვლილება არ მომხდარა, ადამიანები დაინახავენ, რომ ხელი, რომელიც ძლიერია ხსნისათვის, ძლიერი იქნება დასაღუპადაც. არავითარ მიწიერ ძალას არ ძალუძს შეაყოვნოს ღვთის ხელი. არავითარი მასალა ვერ იქნება გამოყენებული შენობათა აღმართვაში, რომ დაიცვას ისინი განადგურებისაგან, როდესაც დადგება ღვთის მიერ დანიშნული დრო, რათა კაცთა უგულუბელყოფის გამო მისი რჯულისადმი და მათი ეგოისტური პატივმოყვარეობის გამო მიეგოს მათ საზღაური.“ Testimonies, ტომი 9, 12, 13.